చిరుగు గౌను

నేను నర్సాపురంలో ఒక యూరేషియన్ సార్జెంటు బంగళా పక్కన కాపరమున్నాను. అతనికి నలుగురు కొడుకులూ, కూతుళ్ళూ. వాళ్ళందర్నీ కన్నతల్లి వాళ్ళందరికన్నా చిన్నగా కనపడుతుంది. ఆమె శరీరం ఒక్కరవ్వ నలగలేదు. ప్రతిరాత్రీ ఆ సార్జెంటు తాగివొచ్చి, యీ భార్యన్నీ, పిల్లల్నీ, యింటినీ, సామానుల్ని ఒక్కవూపు వూగించి, చీదర వొదలకొట్టేవాడు. మా పిల్లలకీ వాళ్ళ పిల్లలకీ అయిన స్నేహం ద్వారా, నాకూ, పెద్దవాళ్ళకీ స్నేహమయింది. నాలుగు ఆదివారాలు అతనితో 'టీ' తీసుకున్న తరువాత శనివారాలు ఆమెతో వొంటరిగా తీసుకున్నాను. కొత్తసంవత్సరం మొదలు పెట్టగానే పిల్లల్నందర్నీ 'బోర్డింగు'కి పంపారు. ఆమె కింటిదగ్గర యేమీ తోచటంలేదు.

ఆ మధ్యాహ్నం చిరిగినగౌను వేసుకుని వుంది. అందులో అది యిబ్బందైన చోట చిరిగింది. సర్దుకుందిగాని, లేచినప్పుడల్లా అది కనపడుతోంది. వొద్దన్నా నా దృష్టి అక్కడికే ఆకర్షింపబడుతోంది. కలవరపడే ఆమె వక్షమూ, చలించే ఆమె కళ్ళూ చూస్తే, యేదో నాతో మాట్లాడతలుచుకున్నట్లు తెలుస్తోంది. 'టీ' కప్పులో పోస్తో, ఆ టీ ధార వంకే నిధానంగాచూసి, నిట్టూర్పువిడిచి, తలొంచుకుని కొంచెంసేపు కూచుని, చప్పున తలెత్తి,

"ఆ చిరుగునేనా చూస్తున్నారు?" అంది.

నిజంగా యేంచూస్తున్నానో, ఏం చూడాలని నాకళ్లు అభిలషిస్తున్నాయో ఆమెతో చెప్పే ధైర్యంలేక వూరుకున్నాను. 'డిట్సు' లాంతరు ప్రకటనబొమ్మ నాముందు గాలిలో వూగుతూ నవ్వుతోంది.

బైట కోళ్ళూ, వృడతలూ చప్పుడు చేస్తున్నాయి. 'టీ' కప్పుల్లోంచి పొగలేచి పైని కిటికీలవేపు సోమరిగా పాకుతోంది. అంతా శాంతంగా, చల్లగా వుంది.

"పంతులుగారూ, మీకేం తెలుస్తాయి నేను పడే కష్టాలు? మీతో మాట్లాడుతోవుంటే, మీ రేమనుకుంటారు? 'దీనికేం? రాణి' అనుకుంటారు—కాని...."

కంఠంతగ్గించి యేమిటో అంది; నేను చెవివొగ్గాను. తన కుర్చీని నా పక్కగా లాక్కుని,

"రాత్రి పదింటికి రండి.... [ఆ చెప్పినవిధంచూస్తే, అదేదో సంకేతకాలం చెప్పినట్టుగా వుంది.] తెలుస్తుంది నా సౌఖ్యం" అంది.

అప్పటికి ఆ మాటల్ని వేరువిధంగా అర్ధంచేసుకునే ఆశవదలక కొట్టుకుంటున్నాయి నా గుండెలు.

"అంత జీతమూ అట్లా పోతుంది పిల్లలూ, నేనూఎట్లా బతకడం? నేను అల్లి, నా నగలమ్మి ఆ డబ్బుతో వాళ్ళకీ, ఆయనకీ బట్టలు కుట్టిస్తాను. నే నిట్లాంటి చిరుగు బట్టలు వేసుకుంటా. నే నెట్లావుంటే యెవరికేం? చూడండి యీ చిరుగు. రాత్రి చింపాడు. చూడండి. యెంత చిరుగో. ఎట్లా దాచను? మాసికవేస్తే అంతకన్నా దృష్టి నాకర్షిస్తుంది. ఇందాకణ్ణించి మీరు యిక్కడే చూస్తున్నారు. లేదనకండి. నేనేమీ తప్పనడంలేదు. మీరూ నా స్థితిచూచి జాలిపడ్డట్టున్నారు. కాని యెవరేం సహాయం చేయగలరు? నాగతి!" అని,

బల్లమీదవున్న చేతులమీద తల నానించుకుంది. వొదులుగా వున్నులుగుచ్చిన పచ్చని జుట్టు బల్లమీద నా చేతులమీద మెత్తగా పడ్డది.

వొంచి సాగినమెడ మెత్తని నునుపు నా మనసుని పులకించింది. ఆ జుట్టువేపు తలవొంచిన నాకు 'లవండరు' వాసన వేసింది. నావంక ఎవరూ చూట్టంలేదుకదా!

కన్నీళ్ళతో తల పైకెత్తింది.

"ఇంక దేనికోసం బతికేది! ప్రేమా, సంతోషమా? నేను కావలసినవాళ్ళు వున్నారా. 'అయ్యో, బట్టలు చిరిగాయే?' అని ప్రేమతోచూసి పలకరించేవాళ్ళు వున్నారా? కొత్తబట్ట లేసుకుంటే నా చేతుల్నీ, నా మెడ అందాన్నీ చూసి సంతోషించేవాళ్ళున్నారా? యీ అడవినికాసిన వెన్నెలవల్ల లాభమేమిటి? నా హృదయం యెంత మార్దవమయిందో? నాలోయెంత ప్రేమా—విశ్వాసమూ—వున్నాయో యెవరికి తెలుసు? ఎవర్ని నమ్మితే యేం ఘాతకం చేస్తారో అని భయం. స్నేహితులతోకూడ స్వేచ్ఛగా వుండను. యింక యెటువొచ్చీ నామీద దయదలిచి వొచ్చి మాట్లాడేవారు మీ రొక్కరే! మొగుడు కొట్టే ముండమొహం యెవరు చూస్తారు? ఎప్పుడు మీరు—"

"నే నెన్నడూ నిన్ను వొదలను. ఇది ప్రమాణం" అన్నాను ధీరంగా! కాని ఆమెని తాకే ధైర్యం రాలేదు యింకా.

"మీ మాటలు నమ్మనా?"

"తప్పకుండా."

"అందరు మొగవాళ్ళవలె మోసం చెయ్యరుకద!"

"ఎన్నడూ!"

"మీరు విశ్వాసం కలవారే!"

"చాలా"

"మీ భార్యయెడలా?"

"ఆఁ"

"ఐతే, అంత ప్రేమా ఆమెమీదనే వుంటే, యింక తక్కినవారి మీద యేం విశ్వాసం వుంటుందిలెండి?"

"వుంటుంది."

"అబద్ధం" అని.

కుర్చీలోంచి లేస్తోంది ఇదేమిటి? ఇట్లా చెడగొట్టుకున్నాను వ్యవహారం! ఈ తెల్లవాళ్ళతో యిదే గోల!

"లేదు, లేదు, ఆమెమీద పూర్వం ప్రేమ వుండేది. ఇప్పుడంతా ఏదో సంసారపక్షమేగాని... "

"ఏమీ ప్రేమలేదన్నమాటే!"

"ఆ, ఏమీ లేదు."

"అంత చంచలమైతే మీ మనసు ఇంక మిమ్మల్ని నమ్మినవాళ్ళు నట్టేట్లో దిగవలసిందే! మంచివారే! ఏమో ననుకున్నాను."

కళ్ళనిండా నీళ్ళుకమ్మాయి; కుర్చీలోంచి లేచింది పూర్తిగా. ఏం చెప్పను? ఏదో గొణిగాను. భార్య ఏదో పూర్వోత్తరపుమనిషి అనీ, ప్రేమ అంటే అర్థంగాని పశువు అనీ ...

"ఆమెకేం? చీరెలు, నగలు, మీవంటి దయగల పురుషుడు!" అని వోరగా చూసింది నా చేతులు లేవబోయినాయి. కాని అప్పటికీ తనని సరిగా అర్థంచేసుకోలేదని నన్ను పట్టిస్తే!

"నా ఖర్మమే యిట్లా రాసింది. ఇంత విశ్వాసమూ సత్యమూ వుండే భర్తవుంటేనా!" కన్నీళ్ళతో తడిసిన చంపని నా బుజానికానించింది, అప్పటికి నాకు ధైర్యం కుదుటబడ్డది.

"మీకు తెల్లగావుంటే యిష్టమా, నల్లగావుంటేనా?"

"ఎంత తెల్లగా వుంటే అంత మరీ యిష్టం."

ముఖమెత్తి వోదార్చమన్నట్టు నాకేసి చూసింది. తెల్లవాళ్ళకీ, నల్ల

వాళ్ళకీ, సగం తెల్ల వాళ్ళకీకూడా ఆ చిహ్నాలు వాకటే.

మర్నాడే ఆ గౌను చాకలవాడిదగ్గిరికి వెళ్ళింది. మా స్నేహమూ దాంతో పుటుక్కు వెళ్ళినట్టుంది.

గౌను మళ్ళీ తిరిగివచ్చిననాటి రాత్రి, వెన్నెట్లో బంగళాకి వెళ్ళాను. తోవతో 'లైన్స్' దగ్గిర్నించి పదికొట్టడం వినపడ్డది.

"రాత్రి పన్నెండైనా యింటికి చేరుకోరుకదః అట్లా వొంటరిగా గేటుకేసి గుడ్లుపెట్టుకు కూచుంటాను." అంది మధ్యాహ్నం, నాగుండె కరిగిపొయ్యేట్టు.

పాపం అట్లానే కూచునివుంది. ఇద్దరం నైట్‌క్వీన్ వెనక కూచు న్నాము. వరండాలో. వెన్నెట్లో ఆ తెల్లటిగౌను చిరుగు వుతుకు వల్ల పెద్దదయిందో ఏమో తెలీటంలేదు. సార్జంటు వొచ్చేప్పటికి ఆమె తన సొదని వెళ్ళబుచ్చుకుంటోంది. కంఠం వొణుకుతప్ప, ఆ దీనచరిత్ర ఆమె కళ్ళనెట్లా మారుస్తోందో నాకు కనపట్టంలేదు.

"మొదట్లో ఎంత ప్రేమగా వుండేవారు? 'లూసి, లూసీ, నువ్వే నా సంతోషం! నువ్వే నా వెలుగు!' అనేవారు. ఎప్పుడూ నా వీపువెనకనే, నా అడుగుల్లో అడుగులేస్తో తిరిగేవారు—వంటింటో—చివరికి [సిగ్గుతో] స్తానాల గదిలో....

కాని కొద్దిరోజుల్లో అంతా ముగిసిపోయింది. నాకన్న ఆ 'బుడ్డీ'ని చూస్తే ఎక్కువ సంతోషం. ప్రేమా! అంతా.... నాకేమనిపిస్తుందంటే.... మొదటినించీ అంతేనేమోలెండి....ఆయన తత్వమే డ్రిల్లుమయం. పగలు వాళ్ళనీ, రాత్రులు నన్నూ, డ్రిల్లుచేయిస్తారు. అంతేకాని ఏ సరసమూలేదు, రసికత్వమూ లేదు....ఎప్పుడూ ఒకటేరకం – మార్చి—మార్చి—రైట్, లెఫ్ట్...వెధవబతుకు!" అని.

మామూలు సొద చెపుతోంది. ఈ దీనచరిత్ర మామూలేననీ, నా భార్యకే కొంచం ఆలోచించుకునే తెలివివుంటే, ఆ డ్రిల్లు మినహా తక్కిన

దంతా యిట్లాంటి చరిత్రనే చెప్పివుండవొచ్చునసీ; ఉదయించిన సూర్యుడు అస్తమించడం యెంత సహజమో, సంసారంలో మోహం చల్లారడం అంత సహజమనీ—తెలుసుకునే యిష్టంలేదు. ఆమె మాటలు వింటు న్నాయా చెవులు, యింగ్లీషులో దీనంగా పలుకుతున్న ఆమె కంఠపు మాధుర్యాన్ని వింటున్నాయిగాని!

"ఇట్లా యే రసికత్వమూ, ఆనందమూ లేకుండా ఎన్నాళ్ళని యెందుకు బతకను? ప్రతియేటా యీ పిల్లలు ఒకగోల! మాలో సాధార ణంగా యింతమంది పిల్లలు వుండరు. నేను యీ గర్భాలు మొయ్యడం, కనడానికి బాధపడడం, పిల్లలతో క్షోభపడడం సార్జంటుగారికి ఓ ఆనందం ....ఇట్లానే ముసలిదాన్ని అయి, సమాధి చేరుకుంటాను."

యేడ్చింది. నేనింక భరించలేక, లేచి ఆమె తలని కావిలించుకుని....

చప్పునలేచి దూరంగా వెళ్ళింది.

"మొగవాళ్ళందరూ యింతే. ఏదోనమ్మి, స్నేహంగా మాట్లాడితే, అదంతా ప్రేమ అనుకుని యిట్లా సమదాయింపు ప్రారంభిస్తారు. ఒకరు నన్నిట్లాచేశారు చాలదూ ? సిగ్గులేక మళ్ళా ప్రారంభమా? అట్లా కూచోండి, జీవితం ఎంత భగ్నమైపోతేనేం, నీతినికూడా భగ్నంచేసుకోనా దానితో బాటు....ఒక్కసారి—" అని.

నన్ను కూచోపెట్టి కథ ప్రారంభించింది. కాని నేను వినలేదు.

తీగెలోంచి ఆమెమీదపడి బుజంనించి మెడమీదికి పాకే వెన్నెల వెలుతురిలో ఆమెనిచూస్తో, మరీమరీ బలవంతపెట్టి ప్రేమభిక్ష పెట్టమని అడుగుతున్నాను.

ఆ ఆఖరు ఆటంకం దాటడానికి జంకుతో, కొత్తపెళ్ళికూతురుపడే సహజమైన సిగ్గుతో, జవాబునిగాని, పెదిమల్నిగాని, నా కందనీక, మధు రంగా తిప్పలుపెడుతోంది. అతను రాగానే లేచాము. వాళ్ళిద్దరూ నాతో కొంతదూరం గేటుదాకా వస్తామన్నారు ఆయన ముందూ, తరవాత

నేనూ, నా వెనక ఆమే మెట్లు దిగుతున్నాము. ఇంత సేపూ నన్ను తిప్పలు పెట్టినదల్లా, చప్పున వరండామీదనించి నా మెడచుట్టూ చేతులేసి, నాతలని తన రొమ్ముకేసి వెనక్కి వొంచి, వొంగి పెదిమలమీద చప్పుడు కాకుండా ముద్దుపెట్టుకుంది. ఉలికిపడి ముందుకిచూశాను, భయంతో. తల వొంచుకొని నడుస్తోనేవున్నాడు ఆ 'డ్రిల్లు' మానవుడు.

ఆరోజునించి ప్రతి మధ్యాహ్నమూ నామూలాన ఆ గౌను చిరుగు పెద్దదవుతోంది. ఆ చిరుగుతోపాటు నా హృదయం యెక్కువ పెద్దదవుతోంది. నాభావన కోర్కెలకు బలమిస్తోంది. 'క్యూరియాసిటీ', కొత్తదనమూ, స్త్రీలో వింతదనమూ, ఆచారభేదమూ యివన్నీ ఆకర్షణకి దోహదం చేశాయి. ఇప్పుడు విచారాలు, చిన్న యేడుపులూ, మాటలు కూడా తక్కువే. చూపులూ, నవ్వులూ, జ్ఞాపకాలూ, ఆశలూ ఎక్కువైనాయి. కాని యెంత తిప్పలు పెడతారు, మనిషినెంత యేడిపించి. హేళన చేసి, విసికిస్తారు. అట్లాంటి భర్తే యింటోవుంటే బతుకు దుర్భరమౌతుంది. ప్రతిపనీ, మాటా, వేషమూ, ప్రతినిమిషమూ జాగ్రత్తమీదనే వుండాలి ఏనిమషాన, కోపమో, అసహ్యమో కలిగిస్తామని భయం. ఏ పనిని హేళనకింద చూచి నవ్వుతుందో అని సందేహం! అందువల్లనే తెలివిగల పూర్వులు మనదేశ స్త్రీలకి విద్యలేకండా చేశారు.

చివరికి ఎట్లానైతేనేం ఒక మధ్యాహ్నం మర్నాడు తెల్లారకట్ట ఆమె నన్ను ఎక్స్‌పెక్ట్ చేసేట్టు వొప్పించాను.

సింహబలుడు రాత్రి యెప్పుడవుతుందా అని పడ్డవేదన నేను తెల్లారాలని పడ్డాను. నేను చూసిన తెలుపుని తల్చుకుని, చూడనిదాన్ని భావించుకుని, నిద్రపోలేక పోయినాను. చివరికి యేప్పుడో నిద్రపోయి లేచేప్పటికి తెల్లవారి యేడుగంటలయింది. ఎంత నిరాశ కలిగింది! నన్ను నేను తన్నుకున్నాను. కరుచుకున్నాను!

ఎట్లా గడిపానో కాలం మర్నాటిదాకా! నా నిరాశ సరే! పాపం నాకోసం యెదురుచూసి, ఎంత ఖేదపడ్డదో, ఆమె! మధ్యాహ్నం లోపలికి వెళ్ళగానే. ఆమె చేతులు పట్టుకొని, కుర్చీముందు మోకరించి (అట్లా దొరలు చేస్తారని నవలలో చదివాను.)

"క్షమించు, క్షమించు" అన్నాను.

ఆమె నా మొహం, నా వాలకం చూసి, నేనేదో ఆపదలో వొచ్చి, "రక్షించు, రక్షించు" మంటున్నా ననుకుందిట !

"యేమిటి? యేమిటి?" అంది.

మే మీ గోలలోవుండగా లోపల్నించి సార్జంటు వొచ్చాడు. నా గుండెలు చప్పున ఆగాయి. చచ్చాననుకున్నాను.

"ఏమిటిది?"

దవడలు రెండూ గట్టిగా బిగుసుకున్నాయి. నాలిక అంగుట్లో వుండకట్టింది. కాళ్ళు వాటంతట అవే భయగీతానికి తాళ మేస్తున్నాయి. ఆ వొణుకుతో చావకపోతే, దొర రివాల్వరు దెబ్బతో అఖరనుకున్నాను, ఆ.... ఆమె మాట్లాడుతోంది.

"ఊఁ—తరువాత.... యేమయింది? అతన్ని లేవతీసిందీ ?....... ఇట్లానేనా?" అంటో ఆమె నన్ను లేవతీస్తోంది. ఇంకా అంటోంది.

"చాల్లెండి ఇంక ఆ మొహం మార్చండి యీపాటికి. అత నేమన్నాడు?.... అప్పుడు?"

ధైర్యం లేనివాళ్ళకి బుద్ధి చాలా చురుకైనది వుంటుంది. అంతే కాక ములక్కాడలూ, బెండకాయలూ, తిని, మెదడుకి భాస్వరం మెక్కించి తెలివి నభివృద్ధి చేసుకున్నానుకూడా. తర్క-వేదాంతాలకి పశ్చిమఖండాల్లో కూడా ప్రసిద్ధికెక్కిన బ్రాహ్మణజన్మ—యీనాటికి యిట్లా అయిందిగాని! చప్పున ఆమె ధోరణిని కనిపెట్టి, అర్థంచేసుకుని, "బతికించిందిరా బాబూ"

అని కృతజ్ఞతని ఫీల్ అవుతో, నా మొహంమార్చి, వెనక్కి అంగవేసి "చూసుకో నా ప్రతాపం అని అన్నా"దని మీసం తిప్పి, నాటకం పూర్తి చేశాను.

"చూడు జాన్, ఎంత బాగా అనుకరించగలడో మనుష్యుల్ని!"

"ఈవాళపొద్దున్న కోమటింటో చూశా, ఈ నాటకమంతా" అన్నాను, నాకన్న ధైర్యానికి ప్రసిద్ధికెక్కిన జాతిమీద పాపమంతా తోసి.

ఆమె గుక్కతిప్పుకోకుండా నవ్వుతోంది.

అతనూ, "ఏదీ మళ్ళీచూపు" అంటో,

నవ్వుతున్నాడు. బతుకుజీవుడా అని, నేనూ వొకటే నవ్వు. నవ్వులతో నిండిపోయింది ఆ బంగళా. దడిమీద తెల్లనిపూలు మమ్మల్ని చూస్తో, తలలాడించి పకపకా నవ్వాయి. గుమ్మంలో కట్టేసిన సింహమంతటి కుక్క ముందు కాళ్ళెత్తి "బొయ్యి, బొయ్యి" మంది, ఆనందాన్ని తానూ పంచుకోవాలనే ప్రయత్నంలో.

దొర, టోపీపెట్టుకుని, మీసాలు మెలేసి, చిన్న బెత్తం ఆడించుకుంటో వెళ్ళిపోయినాడు.

"అమ్మయ్యా! ఇప్పుడు చెప్పండి? ఏమిటది?"

"ఏమిటి?"

"తెల్లబోయి చూస్తారేం? ఏ మెరగనట్టు? ఆ కాళ్ళమీద పడడం?"

"తెల్లారకట్ట రానందుకు!"

"రానందుకు?"

"క్షమించమని!"

"ఐతే?"

"క్షమార్పణ అడుగుతున్నాను."

"ఆ కాళ్ళమీద పడడం...."

"మరి అట్లానేకాదూ "లేడీ"లను అడగవలసింది?"

పట్టలేక నవ్వింది, కోపం రాలేదుకద!

వెక్కిరిస్తే వెక్కిరించింది. మూడుసార్లు నన్ననుకరించి విరగబడి నవ్వింది.

"కోపం రాలేదుకద? ఎంతో భయపడ్డాను."

"ఎందుకు?"

"నాకు మెళుకువ రానందుకు."

"ఏంచేస్తారు? రేపు, ఏం?"

మర్నాడు తెల్లవారకట్టేలేచి సార్జెంటు డ్రిల్లుకు వెళ్ళటం కంచె వెనకనించి కనిపెట్టి, మళ్ళీ దేనికన్నా వస్తాడేమోనని, పదినిమిషాలు నిదానించి, ఆ పది నిమిషాలు వృథాచేసుకున్నందుకు గిగులుపడుతూ, నడిచాను. చాలా వుత్సాహంతో, సంతోషంతో నా హృదయం సంగీతం పాడింది దడిమీద తెల్లనిపూలు మంచుబొట్లతో మెరుస్తూ నన్నుచూచి ఆహ్లాదంగా తలలు ఆడించాయి. గుమ్మంలోకి రాగానే, వాళ్ళ పెద్ద వేట కుక్క తోకాడించి నా చేయి నాకింది. తలుపు తోసుకుని ఆనందంతో ఎక్స్పెక్టేషన్‌తో వొణుకుతూవున్న కాళ్ళతో గదిలో పక్కదగ్గిరికి వెళ్ళాను. ఇంకా లేవకుండా నాకోసం ఎదురుచూస్తో పడుకొనివున్న ఆమె నన్ను చూడగానే సిగ్గుతో దిండులో తల దాచుకొని, నా హృద మోహ తో వుడుకెత్తించింది. దగ్గరకు వెళ్ళాను ఆ చిరుగులగౌను మాయమయింది పల్చని పట్టు బెడ్రెస్సుతో వుంది. ఆ తెలుపు, యీ పట్టుక్రేపు గులాబి కలసి ఎంతో మనోహరంగా కనబడుతోంది. వొళ్ళు నున్నని, మెత్తని, గట్టి చర్మంమీద ఆ పలుచని పట్టు అతుక్కుని జారి పోయింది. చెయ్యి చెంపకిందవేసి, ఆమె మొహం నాకేసి తిప్పుకున్నాను. దొంగచూపుపెట్టి కళ్ళు తిప్పుకుంది. ఎర్రని పెదవులు నవ్వుతున్నాయి.

కాలం వృధాచేసుకుంటున్నానని జ్ఞాపకం వచ్చింది. అతను లేచినచోట పక్క యింకా గుంటగా వుంది. పడుకోవాలని చెయ్యి పెట్టినపుడు, యింకా వెచ్చగా వుంది. ఆ స్థలాన్ని ఆక్రమించుకొని ఆమె గౌనుని ఆత్రుతతో తొందరగా గబగబ లాగేశాను. ఎట్లాలాగితే అట్లా సాలీడు దారాలవలె నా వేళ్ళవెంబడి వూడిపోయి జారివచ్చింది సుఖంగా. గుచ్చుకునే పిన్నులు, వూడిరాని ముడులు యేమీలేవు! ఎట్లాఐనా తెల్లవాడు వీలుచూచి కనిపెట్టిన బట్టలయ్యేను ? నా కళ్ళ కరువు దీర్చుకొని, నా వాంఛ తలకెక్కి, నేను కదిలేటప్పటికి మంచము కిర్రుమంది. పక్కతొట్టిలో పడుకొన్న 'బేబీ' లేచాడు.

"ఒక్క నిమిషం వుండండి" అని,

లేచివెళ్ళి, తొట్టి వూపింది. వస్త్రము లేకుండా నుంచున్నప్పటి ఆమెని, ఆమె పిరుదల గుండ్రతనాన్ని నడుందగ్గిర ఆ జవజవని చూసి ఆగలేక వెనుకనుంచుని ముందుకు చేతులు పోనిచ్చి ఆమె నదుము కొన్నాను. తెల్లగా మెరిసే, ఆమెమీద నల్లని చేతులనిచూచి, తన తల్లిని పట్టుకొన్నది సైతాను అనుకొన్నాడో, యమకింకరు డనుకొన్నాడో, ఆ 'బేబీ' కెవ్వుమన్నాడు. ఆ పెద్ద కేకవిని, నాకు సార్జెంటు, పోలీసుదళము, అందరు పరుగెత్తుకొని వచ్చినంత భయం పుట్టింది. ఆలోచించడానికన్నా వ్యవధిలేదు. అందరూవచ్చి గుమిగూడినట్లు తోచి దొడ్లోనించి పారిపోవాలనే వుద్దేశంతో వెనక గదిలోకి పరిగెత్తి దొడ్డితలుపు లాగాను. కాని అది రాలేదు. నిరాశపడి, చావు తప్పదని నిశ్చయించుకొని, వొణుకుతో పిళ్ళతొట్టి మూల నక్కుకున్నాను. సార్జెంటు వస్తున్న చప్పుడుకూడా విన్నట్టయింది. భద్రయ్య నాకు బాకీవున్నసొమ్ము, సాక్షులెవ్వరు లేక పోవడం, ఆ కాగితాలు ప్లీడరుదగ్గర వుండడం, జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఎందుకో, చావుముందు చదువుకోవాలని వల్లెవేసి పట్టుకున్న జపాక్షరాలు వుచ్చరించుకుంటున్నాను. అడుగులచప్పుడు....వొస్తున్నాడు. వెంటనే రివాల్వరుతో చంపుతాడా ? లేక ముందు చిత్రవధ చేస్తాడా ?

............కాదు.

............ఆమె !

"ఏమిటండీ? యిక్కడ దాక్కున్నారు? బేబీ పడుకున్నాడు. రండి"

వస్త్రములులేని ఆమె అందం చూడలేదు. ప్రేమ వొలికే ఆమె కాళ్ళ మృదుత్వాన్ని చూడలేదు. వెళ్ళి పడుకున్నాను. కాని నేను వచ్చి నాలుగుగంట లయినట్లు తోచింది. "డ్రిల్" అయిపోయి సార్జెంటు వస్తూ వుంటా డీపాటికి.

"రేపు వొస్తాను."

రెండుచేతులతో నన్ను దగ్గరకు వొత్తుకొని, "యిప్పుడే" అంది.

కాని నా భయం ఏమని చెప్పను? నా వొళ్ళంతా వణుకుతూవుంది. మోకాళ్ళు కొట్టుకుంటున్నాయి. ఆ భయంతో నా రోమాన్ను, మతి, దేహంలో శక్తి, కామం,అన్నీ చచ్చాయి తను రాకుండగానే, చంపాడు సార్జెంటు నన్ను. కాని కొంచెం వ్యవధి వుండదా? ఆమె యింత ధైర్యంగా వుందే, అనుకొని చూశాను. కాని లాభంలేదు. ఎక్కడా, ఏమూలా, ఉత్సాహమూ, ధైర్యమూ, లేదు. నోరు తడి ఆరిపోయింది. ఎంతసేపన్నట్టు నావంక జాలిగా చూసింది. ఆ చూపుతో నాగుండె కరిగిపోయింది. మదనకామేశ్వరీ మాత్రలు, వూరపిచ్చుక లేహ్యం, బీజబందూ తలుచుకొన్నాను. రాధికాస్వాంతనములో శుద్ధ ప్రతిలో లోపించిన పద్యాలు చదువుకొన్నాను. ఊర్వశీ, మోహినీ పటాలు, పారిస్ పిచ్చర్ కార్డులు, ధ్యానించుకొన్నాను. కానీ, ఆ ఊర్వశీపటంలో పురూరవుడికి సార్జంటు మీసాలు వున్నాయి. బృహస్పతి చేతిలో రివాల్వరు, మోహినికి పెద్ద బూడ్సులు....నీలపు కనిపాపల్ని విప్పి విచారంతో నా అవస్త చూస్తూ పడుకొంది. మళ్ళీ చాలా జాలి, సిగ్గు కలిగింది. మనస్సు గట్టిపరుచుకొన్నాను.

కాని ఆ చప్పు డేమిటి?

బూడ్సులు.

తలుపులోనుంచి తళతళమనే దేంటి ?

రివ్వాల్వరు.

"రేపు" అని, లేచి పంచ చేతులో పట్టుకొన్నాను.

ఆమె, లేచి తలుపులోనుంచి నన్ను ఒక్క తోపుతోసి బయటికినెట్టి, "ఇంకా మాయింటివైపురా, చెపుతా నపుంసకుడా !" అంది.

యీ చప్పుడువిని నిద్రపోతూవున్న పెద్ద వేటకుక్క అరిచి నామీద పడింది. చలిలో వణుకుతూ చొక్కా చంకకింద పెట్టుకొని రోడ్డుమీద పడ్డాను. కంచమీద తెల్లని పువ్వులు పకపక నవ్వాయి.

★